

مردان - خودکشی و کووید ۱۹

ویژگی های شاخص مردان برای خودکشی در طی شیوع بیماری Covid-19 و مداخلات مربوط به آن

خودکشی یک بار بهداشت عمومی در سطح جهان است. سالانه حدود ۸۰۰۰۰۰ مرگ و تعداد زیادی اقدام به خودکشی در جهان ثبت می شود. از زمان مطالعه کلاسیک Émile Durkheim Le Suicide، بارها تایید شده است که میزان خودکشی در طی بحران ها و پس از آن افزایش می یابد. گزارش های حاکی از تحقیقات اخیر نشان می دهد که تأثیرات مختلف اقتصادی اجتماعی، روانشناختی و بهداشتی ناشی از همه گیری بیماری Covid-19 ممکن است خطر رفتارهای خودکشی را افزایش دهد.

عدم اطمینان ناشی از همه گیری Covid-19 به همراه اقدامات جهانی مثل قرنطینه که در سراسر جهان برای مهار بیماری انجام شده، افسردگی، اضطراب، انزوا، تنهایی، نگرانی های مالی، عصبانیت، تحریک پذیری، تعارضات در روابط، اختلال استرس پس از سانحه، ترس و افزایش مصرف الکل و دخانیات را افزایش داده و موجب شده خطر بروز رفتارهای خودکشی را هم در افرادی که آسیب پذیر تلقی شده وهم در افرادی که قبل از همه گیری در معرض خطر نبوده اند، تشدید کند.

مردان همواره در سراسر جهان و در همه گروه های اقتصادی و قومی نسبت به زنان میزان خودکشی بالاتری دارند و منابع فعلی نیز روند مشابهی را در طی شیوع بیماری Covid-19 نشان می دهند. یک روزنامه بین المللی آنلاین طی بررسی ۱۵ مورد خودکشی اخیراً، ۲ اقدام به خودکشی و ۱ خودکشی را به تأثیر همزمان کوید-۱۹ نسبت می دهد. در این بررسی همه قربانیان به غیر از یک نفر مرد بوده و از همه طبقات جامعه بودند.

در یک بررسی بین المللی دیگر، ۷ مورد خودکشی مرتبط با همه گیری Covid-19 گزارش شده است که ۵ مورد از آن ها مرد بوده و همگی آنان در طی همه گیری دچار مشکلات اقتصادی جدی شده بودند. بررسی دیگری در کشور بنگلادش ۹ مورد خودکشی مرتبط با Covid-19 را به تصویر می کشد که ۵ مورد از این افراد با مشکلات مالی ناشی از همه گیری روبرو شده اند.

این داده های اولیه هنوز کامل نیستند با این حال، همبستگی مثبت بین مطالعات طولی و گزارش های اخیر نشان می دهد که خودکشی مردانه در طی بیماری همه گیر Covid-19 نیاز به توجه ویژه دارد.

ویژگی های شاخص مردانگی و خودکشی در مردان

تجزیه و تحلیل شاخص های مردانگی نشان می دهد، مردان به دلایل تعاریف و باورهای فرهنگی واجتماعی صفات مردانه (صفات متمایز کننده زنان و مردان) آسیب پذیری بالاتری را نسبت به خودکشی دارند. وفشارهای باورهای اجتماعی در مورد مردانگی (باورهای سنتی) خطر رفتار خودکشی در مردان را افزایش می دهد. شواهدی وجود دارد که رفتارهای خودکشی در مردان را با عواملی مانند، بیکاری، عدم موفقیت در کار، فشار روابط اجتماعی، افسردگی، ناامیدی و اختلالات استفاده از مواد مرتبط می کند.

حساسیت مردان به خودکشی با اجتماعی شدن در نقش های جنسیتی ارتباط دارد. مردانی که هنجارهای سنتی مردانه تری دارند، بیشتر درگیر رفتارهای ناسازگار در سلامت هستند و کمتر به رفتارهای ارتقا دهنده سلامتی توجه می کنند. مردان تمایل دارند آسیب پذیری را پنهان کنند، مراقبت از خود را نادیده بگیرند و با اکراه به دنبال کمک پزشکی یا تخصصی بروند.

این اقدامات احتمالاً اثرات سوئی بر جنبه های مختلف سلامت جسمی و روانی مردان، وخامت بیماری، آسیب و مرگ خواهد داشت.

هنجارهای سنتی مردانگی توانایی مردان برای حمایت طلبی یا بیان احساسات را محدود کرده و خطر خودکشی را افزایش می دهد

برعکس، جامعه پذیری زنان در نقش های جنسیتی، موجب تمایل بیشتر به حفظ و ارتقای سلامتی و تغییر سبک زندگی است. این موضوع باعث پیشگیری و محافظت بیشتر زنان در هنگام مشکلات مربوط به سلامتی می شود

در طول بحران ها ، زنان به دلیل شبکه های اجتماعی ، ارتباط خانوادگی و ارزشی که برای معنادار بودن زندگی قائل می شوند ، ظرفیت های محافظتی بیشتری نشان می دهند ، در حالی که مردان بیشتر دوست دارند آشفتگی های اجتماعی و فردی را بیرونی کنند.

بنابراین نیاز به استراتژی های پیشگیری از خودکشی با هدف افزایش حفاظت از مردان آسیب پذیر براساس شاخص های اجتماعی و فرهنگی مردانه در طی همه گیری Covid-19 ، وبعد از آن اهمیت بسیار زیادی دارد.

شاخص های مردانگی و مداخلات پیشگیری از خودکشی

گزارش های اولیه در مورد خودکشی مردان در طی همه گیری Covid-19 نشان می دهد عدم امنیت مالی ، ترس از عفونت ها ، انگ های اجتماعی ، اضطراب و وسواس بیشترین عوامل زمینه ساز خودکشی هستند.

مردان ممکن است به دلیل ترس از انگ های اجتماعی و تمایل به ایفای نقش پدرسالارانه برای ضعف یا بیماری روانشناختی خود به دنبال جلب حمایت نباشند. بنابراین ، نیاز مبرم به کمپین ها و برنامه هایی در این زمینه وجود دارد. تا مقاومت یا عدم تمایل آن ها برای دستیابی به خدمات بهداشت روان و سلامت اجتماعی را به حداقل برساند. همراهی با کمپین ها و برنامه های اختصاصی ، ممکن است شرایطی را فراهم کند تا تعداد مردان بیشتری که در معرض خطر خودکشی هستند در مورد احساسات خود صحبت کنند و کمک بگیرند.

بیماری همه گیر Covid-19 هم چنین می تواند فرصت هایی را برای افزایش پیشگیری و مداخله در خودکشی ایجاد کند. در طول بحران ، مردم ممکن است احساس راحتی بیشتری برای تقسیم بارهای عاطفی ، اضطرابی یا عقاید خودکشی کنند و کمتر احساس کنند که در معرض انگ قرار بگیرند.

قبل از همه گیری ، نشان داده شد که افزایش در دسترس بودن خطوط تلفن و رسانه های اجتماعی حمایتی نقش مثبتی در تغییر عادت های سلامت مردان داشته است بنابراین چنین مداخلاتی در حین قرنطینه ، ممکن است پشتیبانی اجتماعی لازم را گسترش داده و شبکه های اجتماعی را برای افرادی که عوامل خطر قابل توجهی برای خودکشی دارند ایجاد کند.

اشتغال و درآمد زایی کاملاً با نقش اجتماعی درک شده مردان به عنوان تأمین کنندگان اصلی معیشت خانواده ارتباط داشته و بیکاری مرتبط با همه گیری می تواند یک نگرانی اساسی باشد زیرا می تواند موجب احساس شکست در نقش خود باشد. Kawohl و Nordt تخمین می زنند که به علت افزایش نرخ بیکاری در جهان ناشی از همه گیری Covid-19 بین ۲۱۳۵ تا ۹۵۷۰ خودکشی در هر سال بیشتر از سال های قبل اتفاق افتاده است. برای به حداقل رساندن خطر خودکشی در طول بیماری همه گیر Covid-19 ، دولت ها باید حمایت های مالی از جمله غذا ، مسکن ، وام و حمایت از بیکاری همراه با اقدامات متمرکز مانند بازار کار فعال را ارائه دهند.

افزایش نرخ خودکشی در طی بیماری همه گیر Covid-19 با ترکیبی از پاسخ های روانی و اجتماعی فردی به بحران مرتبط است مقابله با این روند نگران کننده به هر دو پاسخ کوتاه مدت و بلند مدت و اقدامات مبتنی بر تجزیه و تحلیل شاخص های مردانگی نیاز دارد در دراز مدت ، خودکشی مردان وابسته به کوید ۱۹ نیاز به اتخاذ سیاست های روانی اجتماعی مناسب مبتنی بر تحقیقات کامل در مورد عوامل خطر دارد بنابراین ، مداخلات پیشگیری از خودکشی باید با برنامه های گسترده تر بازسازی اجتماعی پس از Covid-19 یکپارچه شود. در کوتاه مدت ، پیشگیری از خودکشی مردان وابسته به Covid-19 نیاز به ترکیبی از سرمایه گذاری فوری درپویش ها و برنامه هایی با هدف پشتیبانی ، خطوط تلفن حمایتی و شبکه های مدیا و اقدامات اقتصادی هدفمند دارد. با این حال ، خودکشی مرتبط با همه گیری یک مشکل فوری است که نمی توان آن را در انتظار نگه داشت.